

MILYEN KÖNNYŰ SZERETNI

NAGY BALÁZS FOTÓESSZÉJE

Szöveg: KISS TIBOR NOÉ

Miközben ezeket a képeket nézegetem, azon gondolkodom, hányszor mentem végig a Hungária körúton. Eleinte villamossal, a Népligettől az Árpád hídig, az egyik oldalon Józsefváros, a másikon Kőbánya, aztán Zugló, Angyal-föld és a Duna, kamaszkori álmodozásaim fő helyszíne. A víz lassú áramlása, uszadékfák az acélsodronyokra tekeredve, fölöttem hidak. Aztán autóval, át az Árpád-hídon, végig a Róbert Károly körúton, a nagyvárosi sztráda mellett elsuhanó képek. Az állatkert Nagysziklája, mellette a Bivalyház és a Zsiráfház. A hullámvasútra néhányszor felültem, de a Ciklonra soha, mert azt suttogták róla, veszélyes. Trolibuszvezetékek, Zugló komor téglaházai, a mindig elhagyott Népliget.

A Hungária körút maga a futball. Négy évig jártam edzésekre, a Fradi-stadion mögötti salakosra. A lövéseket mindig az Üllői út felőli kapura gyakoroltuk, a Pénzverde irányába. Soha nem értettem, miért panaszkodnak az emberek folyton arra, hogy nincs pénzük, amikor ott a Pénzverde. Az MTK-pályára azért szerettem járni apámmal, mert a szünetben mindig körbement a tejeskocsi. A kétdecis pohár, Kékesi és Katzenbach volt a három kedvencem. Kékesivel nemrég olvastam egy interjút, ahol a pályafutása egyik emlékezetes pillanatáról kérdezték, ő pedig azt válaszolta, hogy egyszer kihallgatták a rendőrségen bundaügy miatt. Kékesit mindenki imádta, jobbszélsőt játszott, a haja miatt Rőzsének becézték. Katzenbach Imre focizott pár évet Görögországban, aztán kiscsapatoknál volt edző, majd 2009 őszén eltűnt. Rendőrségi körözést adtak ki ellene, a holtteste nemrég került elő Baranyajenő környékéről. Szép táj, dombvidék Sásd és Gödre között, sokszor autózom arrafelé. Katzenbach volt az egyik legtechnikásabb középpályás akkoriban, a gombfocicsapatom legjobbja. Tejből már csak laktózmentest iszom. Kamaszkorom bolyongásainak állandó helyszíne Ferencváros. A Hámán Kató út, a Közvágóhíd, a Könyves Kálmán körút és a Gyáli utca által közrefogott terület. Józsefvárosba nem volt ajánlatos átmenni, legfeljebb a Tisztviselőtelep széles utcáiba. Vagy a KRESZ-parkba, biciklivel. Nyolcker, kilencker, keleti oldal, nyugati oldal. A Hámán Kató utat ma Haller utcának hívják, a Gyáli utcának azt a szakaszát pedig Albert Flórián útnak. A környék is átalakult, a Könyves Kálmán körút mellett felhúzták a Lurdy-házat, a közvágóhíd helyén lassan ultramodern lakóparkok emelkednek, csillog-villog az új Fradi-stadion – de a hely szellemét nem lehet megváltoztatni. A körút egyszerre vágja el és köti össze a városrészeket, miközben önmagában is városrésznek számít, átmeneti zóna, közlekedőfolyosó, villamos kocsiszín, vasúti töltés, óriásplakát, benzinkút, diszkontbólt, irodaház, üvegkalitka, iparsztráda. Under construction, folyamatos átépítés alatt a táj, toronydaruk mindenütt, a kőtörmelékek között tuningolt autók. Gyerekkoromban piros kockaladók spojlerral, most régi japán kocsik, golfok, BMW-k. Mások a

márkák, de ez is ugyanaz az élet.

A Hungária mindhárom stadionjában játszottam legalább egy meccsen. A Népstadionban (ma Puskás Aréna) 1989-ben, a Magyarország–Spanyolország barátságos előtt, félpályán, keresztbe. Hat vagy hét gólt lőttünk a Csepelnek, a lelátón párszázan lézengtek. Aztán mentünk labdát szedni, a spanyoloknál ott volt az egyik kedvencem, Martín Vázquez, középpályás, Katzenbach profi kiadásban, a Real Madridban játszott, néha még most is megkérdezik az emlékeiről, ilyenkor udvariasan válaszol, zakója elegáns, testalkata fitt. A meccs 2:2 lett, mindkét gólunkat Pinyő rúgta. Az MTK-pályán (ma Hidegkuti Nándor Stadion) egy ifjúsági torna döntőjében játszottunk, kikaptunk, gyatra voltam. A lelátón valaki végig engem szidott, te ötös, bazmeg, hogy te milyen kurva lassú vagy. Tizennégy voltam, apám szerint pedig végeredményben igaza volt. A kocsmában álltunk, valamelyikben, a pultból merőkanállal mérték a vörösbort, én málnaszörpöt kaptam. Könnyeztem a cigarettafüsttől, nem értettem, mit keresünk itt. Apám már nincs, és most sem értem. Az igazi, persze, az volt, amikor a Fradi-pályán (ma Groupama Aréna) focizhattam, a régi stadionban, esőben. (Imádtam esőben focizni.) Az utolsó fordulóban 7:1-re győztünk a Békéscsaba ellen, de rosszabb gólkülönbségünk miatt végül a Honvéd lett a bajnok. 14:1 kellett volna.

A meccs előtt az edző motiváló beszédet próbált tartani, hogy elhitesse velünk, megcsináljuk. Ki az, aki nem hiszi el, hogy meglesz? Ki az? – hergelte magát. Csönd, mindenki izzad, pedig még el se kezdtük a bemelegítést. Aztán az egyik csapattársam félig csendesesen, félig flegmán megszólal. Pali bá, ez hülyeség, úgyse rúgunk 13 gólt, Békéscsabán is csak 1:1 lett.

Sosem gondoltam volna, hogy ezekben a házakban emberek is laknak, pedig életemben először itt csókolóztam. Hungária krt. 33. Hétfő vagy kedd délután, iskola után, a lépcsőházban, fémlelélszekerények között. Aztán felszálltam az egyes villamosra. Fúj a szél, fagyoskodtam, a Hungárián örökké fúj a hideg szél. 1992, mondjuk. Lassan harminc év telt el azóta. Nézegetem a képeket, újabb és újabb emlékek törnek elő belőlem. Az Illatos utat azóta lerombolták, a Hős utca tartja magát. Néhány presszó is, a munkásszálló, a külvárosi pályaudvarok a töltésen. A Törekvés pályáját el is felejtettem, de az sem idegen, ott a testvérem focizott, a hátán kettes szám, jobb bek. Ülünk a Siketek pályája előtti villamosmegállóban. 1987. Negyven fok, nyári szünet, klotyogtya, tornacipő. Csillognak a kétforintosok a villamoson, várjuk a huszonhármast. Hogy csinálják a Pénzverdében? Mi kilapítjuk a villamossal. Ez a villamosvonal a semmibe vezet, mintha végállomása sem lenne, csak folyamatosan zötykölődne ebben a mozdulatlan kietlenségben. Az út szinte üres, alig vannak autók. A távolban feltűnik egy teherkocsi. Kavarog a por, mindent betemet, a bőrünkre tapad, a zokni alá furakszik. Milyen könnyű szeretni egy barátságatlan világot is, ha az ismerős.

RULETT

TEREM

RED BULL Söröző

JACKPOT

S R Ö Z Ö

